Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | *Ἀθῆναι, 21 Ὀκτωβρίου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 47*

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Δὲν ξέρεις τί χαριτωμένοι ἄνθρωποι καὶ τί εὐγενικοὶ καὶ ἁπλοὶ ποὺ εἶναι, ἔλεγε στὸν ἄντρα της, μόλο ποὺ ὅλοι τους σχεδὸν εἶναι ἀπὸ τὴ Βοστώνη.

— Δὲν εἶναι ἁπλοί, ἔλεγε ὁ Τσέϋν. Εἶναι μόνο διαφορετικοὶ ἀπὸ μᾶς. Τοὐλάχιστον περνᾶς εὐχάριστα τὴν ὥρα σου;

— Τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχωρεῖ εἶναι πὼς δὲν βλέπω ἀρκετὰ τὸν Χάρβεϋ, βρίσκεται διαρκῶς μαζί σου. Τὰ νεῦρα μου ὅμως δὲν μὲ πειράζουν πιὰ ὅπως ἄλλοτε.

—Ὅσο γιὰ μένα ὁμολογῶ πὼς ποτέ μου δὲν εἶχα περάσει τόσο εὐχάριστα. Ποτέ μου πρὶν δὲν εἶχα καταλάβει τόσο βαθειὰ ὅσο τώρα πὼς εἶχα ἕνα γιό. Ὁ Χάρβεϋ γίνεται ἕνα παιδὶ ἀξιοθαύμαστο. Μήπως χρειάζεσαι τίποτε, ἀγαπητή μου; Ὡραῖα, τότε νὰ κατεβοῦμε κάτω στὸ λιμάνι νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά.

Ὁ Χάρβεϋ τὶς ἡμέρες αὐτὲς εἶχε γίνει ὁ ἥσκιος τοῦ πατέρα του, καὶ οἱ δυό τους πήγαιναν παντοῦ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ὁ Τσέϋν ἔβρισκε πρόφαση πὼς ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικὸς γιὰ νὰ στηρίξη τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν πλατὺ ὦμο τοῦ γιοῦ του.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Χάρβεϋ παρατήρησε μὲ θαυμασμὸ τὴν καταπληκτικὴ εὐκολία ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του νὰ ἐμβαθύνη ἀμέσως σ' ὅλα τὰ γενικὰ ζητήματα.

— Πῶς τὰ κατορθώνεις καὶ σοῦ ἀνοίγουν ὅλοι τὴν καρδιά τους δίχως σὺ νὰ λὲς τίποτε ἀπὸ τὰ δικά σου; τὸν ρώτησε ὁ γιός του ἕνα πρωὶ καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ μιὰ ἀποθήκη.

— Στὸν καιρό μου εἶχα νὰ κάνω μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, Χάρβεϋ, καὶ στὸ τέλος μαθαίνει κανεὶς νὰ τοὺς ψυχολογεῖ μοῦ φαίνεται. Ἔπειτα, ξέρω λιγάκι καὶ τὸν ἑαυτό μου.

Ὕστερα καθὼς πήγαν καὶ κάθησαν οἱ δυό τους σὲ μιὰν ἄκρη τῆς προκυμαίας, τοῦ πρόσθεσε:

—Ὁ κόσμος τὸ καταλαβαίνει πάντοτε ὅταν ἔχουν νὰ κάνουν μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει δουλέψει μὲ τὰ χέρια του καὶ τοῦ φέρονται σὰν νὰ εἶναι ὅμοιός τους.

— Τὸ ἴδιο ὅπως μοῦ φέρονται ἐμένα στὴν ἀποθήκη τοῦ Γούδερμαν. Ὁ Ντίσκο λέει σὲ ὅλους πὼς ἐκέρδισα τὸν μισθό μου μὲ τὸν κόπο μου.

Ὁ Χάρβεϋ ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ τἄτριψε τὸνα μὲ τ' ἄλλο.

—Ἄρχισαν νὰ ξαναγίνουνται πάλι μαλακά, εἶπε μὲ θλιμμένο ὄψος.

—Ἄφησέ τα μερικὰ χρόνια ἀκόμη ἔτσι ὥσπου νὰ μορφωθῆς, εἶπε ὁ πατέρας του. Ἔχεις καιρὸ νὰ τὰ σκληρύνης ἀργότερα.

— Ναι-αί, ἴσως, ἀπάντησε ὁ μικρὸς μὲ πολὺ χλιαρὸ ἐνθουσιασμό.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα τὸν ἴδιον, Χάρβεϋ. Μπορεῖς νὰ μένης κολλημένος στὸ φουστάνι τῆς μητέρας σου ἂν θέλης καὶ νὰ τὴν ἀναστατώνης κάθε μέρα μὲ τὰ νεῦρα σου μὲ τὶς εὐαισθησίες σου καὶ μὲ ἄλλες παρόμοιες ἰδιοτροπίες.

—Ἔκανα ποτέ μου τέτοια πράγματα; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ ἀνήσυχος.

Ὁ πατέρας του γύρισε

Πῆγαν καὶ κάθησαν οἱ δυό τους σὲ μιὰν ἄκρη τῆς προκυμαίας. (Σελ. 414, στ. γ')

πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ ἄπειρο.

— Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἦταν καὶ δικό μου σφάλμα. Ἂν θέλῃς ὅμως νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια, αὐτὰ ποὺ ἔχεις κάνει ὥς τὰ τώρα δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβαρά.

— Χμ! ὁ Ντίσκο λέει... Γιὰ πές μου, μπαμπᾶ, ὥς πόσα λογαριάζεις πὼς σοῦ ἐκόστισε ὥς τώρα ἡ ἀνατροφή μου ἀπὸ τὴν ἀρχή;

Ὁ Τσέϋν χαμογέλασε:

—Δὲν κράτησα ποτέ μου λογαριασμό, εἶπε, ἀλλὰ ἂν τὰ ἔβαζα ὅλα μαζί θὰ ἔκανε ἕνα ποσὸν πάνω ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες δολλάρια, ὄχι κάτω, ἂς ποῦμε ἑξῆντα. Ἡ νέα γενεὰ κοστίζει πολλά. Ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ σὲ λίγο τὰ βαρειέται καὶ — ἂς βγάζῃ ὁ γέρος χιλιάρικα νὰ δίνῃ.

Ὁ Χάρβεϋ ἔβγαλε ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα, κατὰ βάθος ὅμως μᾶλλον καμάρωνε ποὺ ἡ ἀνατροφή του εἶχε κοστίσει τόσα πολλὰ χρήματα:

— Κι' ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ περιουσία πεταμένη στὸ νερό, ἔτσι δὲν εἶναι;

— Τοποθετημένη, Χάρβεϋ, ἐλπίζω, πὼς εἶναι τοποθετημένη μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο.

— Γιὰ τὴν ὥρα ὁ τόκος εἶναι ἀσήμαντος. Καὶ ἂν ἀκόμη βάλουμε πὼς δὲν ξόδεψες παρὰ τριάντα χιλιάδες, τὰ τριάντα δολλάρια ποὺ κέρδισα δὲν κάνουν παρὰ δέκα σέντς στὰ ἑκατὸ δολλάρια. Σπουδαῖο φάρεμμα!

Καὶ ὁ Χάρβεϋ κούνησε σοβαρὰ τὰ κεφάλι του.

Ὁ Τσέϋν ἄρχισε νὰ γελάῃ τόσο δυνατά, ὥστε κόντεψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν προκυμαία στὴ θάλασσα.

—Ὁ Ντίσκο ἔβγαλε ἀπὸ τὸν Ντὰν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τότε ποὺ ὁ γιός του ἔγινε δέκα ἐτῶν. Καὶ ὅμως ὁ Ντὰν δὲν πάει σχολεῖο παρὰ μόνο τοὺς μισοὺς μῆνες τὸ χρόνο.

—Ὤ, νὰ ποῦ ἤθελες νὰ φθάσῃς!

—Ὄχι, δὲν ἤθελα νὰ φθάσω πουθενά. Ἁπλούστατα γιὰ τὴν ὥρα δὲν καμαρώνω καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό μου Νά. Ἄξιζα νὰ φάω κλωτσιές.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὶς δώσω, ἀγόρι μου, εἴδεμὴ θὰ τὸ ἔκανα ἂν ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ἀρκετὰ δυνατόν.

—Ὥστε λοιπὸν ὅλο τὸ λάθος εἶναι δικό μου. Καταλαβαίνω. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ πάρω μιὰ ἀπόφαση.

Ὁ Τσέϋν ἔβγαλ' ἕνα ποῦρο ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, ἔκοψε τὴν ἄκρη μὲ τὰ δόντια του καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ. Ὁ πατέρας καὶ ὁ γιὸς ἔμοιαζαν πολύ. Γιατὶ ἂν τὸ μουστάκι τοῦ Τσέϋν τοῦ σκέπαζε σχεδὸν τὸ στόμα του, ὁ Χάρβεϋ εἶχε τὴν ἐλαφρὰ γαμψὴ μύτη τοῦ πατέρα του, τὰ μαῦρα του ματια, κάπως κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, καὶ τὰ πεταχτά του μάγουλα. Ἂν εἶχε κάπως πιὸ σκοῦρο δέρμα θὰ ἦταν ὅμοιος μὲ Ἐρυθρόδερμο τῶν παλαιῶν μυθιστορημάτων.

— Μπορεῖς καὶ τώρα, ἀρχίζοντας ἀπὸ σήμερα, εἶπε ὁ Τσέϋν ἀργά, νὰ ἐξακολουθῆς νὰ μοῦ στοιχίζῃς ὀκτὼ ὥς δέκα χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃς ἐνήλικος. Τότε θὰ ποῦμε πὼς θὰ ἔχῃς γίνει ἄνδρας. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη θὰ μπορῆς νὰ ἐξακολουθῆς νὰ ζῆς εἰς βάρος μου, ξοδεύοντας σαράντα ὥς πενῆντα χιλιάδες δολλάρια, χώρια ἐκεῖνα ποὺ θὰ σοῦ δίνῃ κρυφὰ ἡ μητέρα σου. Θὰ ἔχῃς ἕνα κόττερο δικό σου, ἢ ἕνα «ράντσο» ὅπου νὰ καλλιεργῆς διαφόρους παράσιτους καὶ νὰ παίζῃς χαρτιὰ μὲ τοὺς φίλους σου.

—Ὅπως ὁ Λόρρυ Τοῦκ; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ.

— Ναί, ἢ ὅπως οἱ δυὸ γιοὶ τοῦ Βιτρὲ ἢ ὁ γιὸς τοῦ γέρο Μὰκ Κουαίντ. Ἡ Καλλιφορνία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια νούμερα κι' ἂν θέλῃς νὰ ἰδῆς ἕνα δεῖγμα ἀπὸ τοῦτα τά μέρη, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κοιτάξῃς μπροστά σου.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΕΡΑΣΕ

Μιᾶς βδομάδας ἀνθρωπάκος εἶναι μόλις ὁ Μπέμπης. Τὸ κεφαλάκι του τρομάζει νὰ τὸ χαϊδέψῃ κανείς. Φοβᾶται, ὅτι ὅσο ἀλαφριὰ κι' ἂν τοῦ ἀγγίξῃ τὰ μαλλάκια του, ποὺ εἶναι σὰ μετάξινα, θὰ μποροῦσε, ἔτσι μονάχα νὰ κάνῃ, νὰ τοῦ δώσῃ σὲ καμμιὰ μεριὰ ἄλλο σχῆμα. Εἶναι, βλέπετε, ἀσύνδετα ἀκόμα τὰ κοκκαλάκια τοῦ καύκαλου του. Ποῦ καὶ ποῦ, στὰ κενὰ ποὺ ἀφήνουν, τὰ δάχτυλα ἐκείνου ποὺ τὸ χαϊδεύει βουλιάζουν.

Ναί, ναί, μιὰ βδομάδα κιόλας πέρασε ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ἀπ' τὴν ὥρα καλύτερα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ποὺ ὁ Μπεμπούλης ἦρθε στὸν κόσμο αὐτό. Γιὰ τὴν ὥρα, αὐτὸς ὁ κόσμος, ὅλος-ὅλος, εἶναι γι' αὐτὸν ἐτοῦτη ἡ κάμαρα τῆς κλινικῆς, μὲ τᾶσπρα γτουλάπια, τᾶσπρα κρεββάτια,—τὸ κρεββάτι τῆς μαμᾶς καὶ τὸ ψηλὸ κρεββατάκι του, μὲ τὴν κουνουπιέρα,—τὸν κάτασπρο νιπτῆρα του καὶ τὸ ἀλαφροκίτρινο στὸρ τῆς μπαλκονόπορτας. Ἀπ' αὐτὴν βλέπει κανεὶς χαμηλότερα τὸν ἀσφαλτόστρωτο δρόμο, μὲ τὶς ροδοδάφνες στὰ παρτέρια ποὺ εἶναι στὴν ἄκρη τῶν φαρδειῶν του πεζοδρομίων καὶ τὶς δενδροστοιχίες, κι' ἀντίκρυ ἄλλα μέγαρα. Ἀκριβῶς ἀντικρύ, βλέπει κανεὶς ἕνα κουρεῖο. Ἴσως νἄρθῃ σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο κουρεῖο κι' ὁ Μπέμπης μιὰ μέρα. Ἀλλὰ θἄναι μεγάλος τότε. Θὰ τὰ καταλαβαίνῃ ὅλα, ἐνῷ τώρα δὲν εἶναι ἄξιος ἀκόμα οὔτε νὰ ξεχωρίσῃ τὴ μητέρα του ἀπὸ τὸν πατέρα του. Κι' ἴσως, τότε, ἐνῶ ὁ μπαρμπέρης θὰ τὸν ξυρίζῃ, νὰ δῇ στὸν καθρέφτη τὶς πρῶτες ἄσπρες τρίχες στοὺς κροτάφους του.

Καϊμένε Μπέμπη μου! Κλαῖς, ὅταν νομίζῃς πὼς ἡ μαμά σου ἀργεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὸ γάλα σου. Βγάζεις κάτι φωνές, ποὺ κάνουν τὸ μπαμπὰ καὶ τὴ μαμά σου νὰ καμαρώνουν γιὰ σένα, καὶ τοὺς γείτονες νὰ σὲ λένε γκρινιάρικο. Δὲν ξέρεις, πὼς ἔτσι δείχνεις ὅτι βιάζεσαι νὰ μεγαλώσῃς, γιὰ νὰ μπορέσῃς ἔτσι κι' ἐσὺ μιὰ μέρα νὰ καμαρώνῃς μπρὸς στὸν καθρέφτη τοῦ κουρείου, σὰν κόκορας ποὺ τιναζει πίσω τὸ λοφίο του, ἐνῷ ὁ μπαρμπέρης θὰ σοῦ φαλλιδίζει τὸ μουστάκι στὶς ἄκρες ἢ θὰ σοῦ ἰσιώνῃ τὰ τσουλούφια, μὲ τὶς πρῶτες ἄσπρες τρίχες, μπρὸς ἀπὸ ταυτιά σου.

«— Πότε πέρασε κιόλα μιὰ βδομάδα;» λέει τώρα ὁ μπαμπᾶς σου. Κι' ἡ μαμά σου χαμογελᾶ: «—Γιὰ δές τον ποῦ χασμουριέται! Ἰσοῦ ἔγινε ἄνθρωπος κιόλα...» Καὶ βέβαια ἡ μαμά σου δὲ θέλει νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, παρὰ πὼς ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι ἐμεγάλωσες κιόλα, ὅτι ἔγινες σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία κι' ἐσὺ κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ ὑπολογίζουν οἱ ἄλλοι, κατεργαρούλη.

Ξέρεις ὅμως τί λέω κι' ἐγώ; Πὼς γρήγορα θἄρθῃ κι' ἡ μέρα, ποὺ ὁ μπαμπᾶς σου θὰ ρωτήσῃ: «—Πότε πάει κιόλας ἕνας μήνας;» Καὶ μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ θὰ πῇ: «—Ἕνας χρόνος δὲν ἔκλεισε σήμερα, Ἄννα;»

Ἔτσι κυλοῦν οἱ βδομάδες, μωρό μου, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καλὰ-καλὰ κανείς. Γι' αὐτό, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, μὴν κλαῖς. Μὴ βιάζεσαι νὰ μεγαλώσῃς. Ἀλλὰ ξέχασα. Βιάζεσαι νὰ βγάλῃς δοντάκια, πονηρό, γιὰ νὰ μπορῆς νὰ μασουλᾶς τὰ μπισκότα ποὺ θὰ σὲ φιλεύῃ πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. Ἔ, Αὐτὸ εἶναι; Τότε χαλάλι σου. Κλαῖγε. Οἱ φωνοῦλες σου, κάνουν τὸ μπαμπὰ καὶ τὴ μαμά σου νὰ καμαρώνουν γιὰ σένα. Κι' ἂν οἱ γείτονες λένε πὼς εἶσαι γκρινιάρικο—ἂς τους νὰ λένε.

Π. Κ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΡΗΤΟ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ἀγαστοί μου,

Μιὰ Διαπλασοπούλα ἔγραφε τὶς προάλλες στὴ Διάπλαση: «Ἔχω ἕναν ξάδελφο, φοιτητή, ποὺ ἔχει μανία μὲ τὰ ξένα. Τὰ ἑλληνικά — ποιήματα, διηγήματα, μουσικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἐν γένει ἔργα—δὲν τοῦ ἀρέσουν, σχεδὸν τὰ περιφρονεῖ. Μιὰ μέρα τοῦ εἶπα:— Δὲν ντρέπεσα., Ἕλληνας ἐσύ, νὰ μὴν ἀγαπᾷς τὰ ἑλληνικά; —Μπά! μοῦ ἀποκρίθηκε, κι' ὁ Σολωμός, ὁ ἐθνικὸς ποιητής, προτιμοῦσε τὰ ξένα. —Ὁ Σολωμός; ἀπόρησα· ποῦ τὸ λέει αὐτό; —Ἄμε ρώτα! Καὶ μᾶφησε μὲ τὴν ἀπορία. Ἀλήθεια, Διάπλασίς μου, ὁ Σολωμὸς προτιμοῦσε τὰ ξένα, ὑποστήριζε τὴν ξενομανία; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω...».

Ἡ Διάπλασις μοῦ ἔδειξε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μοῦ εἶπε: «Τί νὰ συμβαίνῃ; Κάποια παρεξήγηση βέβαια». — Μὰ ναί, κάποια παρεξήγηση καὶ μεγάλη. Οἱ ξενομανεῖς ἔχουν παρεξηγήσει ἕνα ρητὸ τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ ἔγινε περίφημο ἀφότου ἴσα-ἴσα τὸ σήκωσαν γιὰ σημαία τους. Εἶναι αὐτό: *«Τὸ ἔθνος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ θεωρῇ ἐθνικὸν ὅ,τι εἶναι ἀληθές».* Ἑλληνικὸ ἢ ξένο, εἶπαν, ἀδιάφορο· φτάνει νὰ εἶναι *ἀληθές*.— καὶ στὴν τέχνη τὸ ἀληθινὸ εἶναι κι' ὡραῖο ὅπως τὸ ψεύτικο εἶναι κι' ἄσχημο — γιὰ νὰ τὸ θεωροῦμε δικό μας. Ἕνα λοιπὸν δὲν ὑπάρχουν· ὅσα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὡραῖα, εἶναι ἐθνικά. Καὶ μποροῦμε νὰ τἀγαποῦμε ὅσο καὶ τὰ δικά μας καὶ περισσότερο. Μὰ καὶ διόλου νὰ μὴν ἀγαποῦμε τὰ δικά μας, δὲν πειράζει: ἔχουμε σὰν ἐθνικὰ τὰ ξένα. Ἔτσι κι' ὁ Σολωμὸς ὑποστηρίζει τὴν ξενομανία...

Ναί, ἀλλὰ ὁ Σολωμὸς δὲν λέει αὐτὸ ποὺ νομίζουν, κάθε ἄλλο! Καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ περίφημο ρητό του γιὰ νὰ μὴν τὸ παρεξηγῆτε τυχὸν καὶ σεῖς. Ὅταν ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς συμβούλευε τὸ ἔθνος νὰ θεωρῇ ἐθνικὸ ὅ,τι εἶναι ἀληθές, δὲν ἀνακάτευε καὶ τὰ ξένα παρὰ περιοριζόταν *μόνο* στὰ *ἑλληνικά*. Ἀπ' αὐτά, ἤθελε νὰ πῇ, ἄλλα εἶναι ἀληθινὰ καὶ ἄλλα ψεύτικα, ἄλλα ὡραῖα κι' ἄλλα ἄσχημα, καὶ μόνο τἀληθινά, τὰ ὡραῖα, πρέπει νὰ θεωροῦμε δικά μας, ἐθνικά. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ στὸν καιρὸ τοῦ Σολωμοῦ ζοῦσαν ἕνα σωρὸ Ἕλληνες ποιητές, ποὺ σὲ μιὰ ψεύτικη γλῶσσα ἔγραφαν ψεύτικα πράγματα, κι' ὅμως περνοῦσαν γιὰ ἐθνικοί. Π.χ. οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι, Ἀλέξανδρος καὶ Παναγιώτης, ποὺ ὁ Σολωμὸς τοὺς ἀντιπαθοῦσε ξεχωριστά. Διηγοῦνται μάλιστα πὼς κάποτε, στὴν Κέρκυρα, ὁ Παναγιώτης θέλησε νὰ τὸν ἰδῇ καὶ τοῦ μήνυσε μὲ τὸν ὑπηρέτη του πὼς τὸν ζητεῖ «ὁ ποιητὴς Σοῦτσος». Κι' ὁ Σολωμὸς στὸν ὑπηρέτη: «Πές τοῦ πὼς *κανένα ποιητὴ Σοῦτσο δὲν γνωρίζω*».

Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ψευτοποιητάς, ποὺ περνοῦσαν γιὰ ἐθνικοί, χτυποῦσε μὲ τὸ ρητό του ὁ Σολωμός. Ἦταν σὰ νἄλεγε μὲ τρόπο: «Ἐγὼ εἶμαι ἐθνικὸς ποιητής, ποὺ τὰ ποιήματά μου εἶναι ἀληθινά, ὄχι ἐκεῖνοι μὲ τὰ ψεύτικα». Καὶ πραγματικῶς, ἐκεῖνοι ἔχουν περάσει πιὰ καὶ ξεχασθεῖ ὅλοι, ἐνῶ ὁ Σολωμὸς μένει καὶ θὰ μένῃ στὸν αἰῶνα... Μὰ ἦταν δυνατὸ ἕνας τέτοιος Ἕλληνας ποιητής, τέτοιος μεγάλος πατριώτης, ποὺ ἔκλεινε στὴν ψυχή του τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἔνοιωθε νὰ λαχταρᾷ «ἀπὸ κάθε εἶδος μεγαλεῖο», ἦταν δυνατὸ νὰ συμβουλεύσῃ τοὺς ὁμοεθνεῖς του νὰ προτιμοῦν τὰ ξένα, νὰ ὑποστηρίζῃ, ἔστω καὶ μὲ τὸν πιὸ ἔμμεσο τρόπο, τὴν ξενομανία; Ὄχι, παιδιά μου, γιὰ τὰ ἑλληνικὰ μόνο μίλοῦσε. Αὐτὰ χώριζε σὲ ἀληθινὰ καὶ σὲ ψεύτικα καὶ συμβούλευε νἀγαποῦμε μόνο τὰ ἀληθινά. Τὸ ξένο, ὅσο ἀληθινό, ὅσο ὡραῖο, *πάντα ξένο εἶναι*. Κι' ἕνας ἀληθινὸς Ἕλληνας δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται, νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ θεωρῇ δικά του παρὰ μόνο τὰ ἑλληνικά. Κι' ἀκόμα, ἔχει χρέος νὰ τὰ προτιμᾷ σὰν πατριώτης. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ μισῇ καὶ κάθε ξένο, ὅπως μερικοὶ φανατικοὶ κι' ὑπερβολικοί. Μόνο τὸ ξένο ποὺ τοῦ ἀρέσει, ποὺ ἀγαπᾷ, νὰ μὴν τὸ θεωρῇ ποτὲ ἐθνικό. Γιατὶ τότε παύει νὰ εἶναι Ἕλληνας, ὅπως ἔχουν πάψει νὰ εἶναι οἱ δυστυχισμένοι ξενομανεῖς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

—Ὁ ἀφέντης μας εἶναι καλός, τῆς ἔλεγε, καὶ σἀγαπᾷ. Θὰ σ' ἐλευθερώσῃ καὶ σένα καί, ἅμα μεγαλώσῃς, θὰ σὲ καλοπαντρέψῃ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐσὺ εἶσαι γεννημένη γιὰ μεγάλα. Θἀνεβῆς, θὰ ὑψωθῆς πολύ.

Ἀλλὰ ἦρθε καὶ μέρα ποὺ ὁ Αἴσωπος ἐλευθερώθηκε καί, παίρνοντας τὰ σανιδάκια ὅπου εἶχε γραμμένους τοὺς θαυμάσιους μύθους του, ἔφυγε γιὰ νἀρχίσῃ τὰ ταξίδια του στὸν κόσμο. Μέ πόση λύπη τὸν ἀποχωρίσθηκε ἡ Ροδόπη!.. Τώρα δὲν εἶχε παρὰ τὴ γιδούλα...

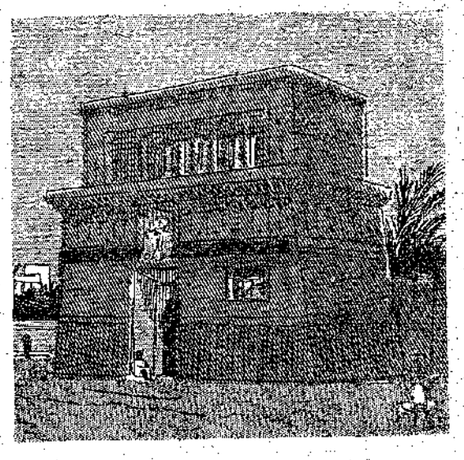

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν, κι' ἡ μικρὴ σκλάβα μεγάλωνε...

Εἶχε γίνει πιὰ δεκατεσσάρων χρονῶν, ὅταν πῆγε στὴ Σάμο ἕνας παλιὸς φίλος τοῦ Ἰαδμου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ξάνθο τὸν ἔλεγαν κι' ἦταν ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιὰ καὶ πλουσιώτατος. Ὁ Ἰαδμος τὸν φιλοξενοῦσε. Καὶ φυσικά, στὸ παλάτι του, ὁ Ξάνθος εἶδε τὴ Ροδόπη. Τὴ συμπάθησε πολύ, τὴ λυπήθηκε μάλιστα, γιατὶ δὲν τοῦ φάνηκε πολὺ εὐχαριστημένη, καὶ μιὰ μέρα εἶπε τοῦ Ἰαδμου:

—Ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν μοῦ δίνεις τὴ μικρή σου σκλάβα νὰ τὴν πάρω στὴν Αἴγυπτό, στὸ σπίτι μου; Ἐδῶ μέσα στενοχωριέται, γιατὶ οὔτε γυναῖκα ἔχεις οὔτε κορίτσια. Ἐγὼ ὅμως ἔχω καὶ γυναῖκα καὶ κόρες τῆς ἡλικίας της. Θὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ θὰ περνᾷ καλά. Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὴν ἔχω κι' ἐγὼ σὰν κόρη μου, κι' ἅμα μεγαλώσῃ ἀκόμα, νὰ τὴν ἐλευθερώσω καὶ νὰ τὴν καλοπαντρέψω.

Ὁ Ἰαδμος δὲν ἤθελε βέβαια νὰ χωρισθῇ τὴ Ροδόπη ποὺ ἦταν ἡ μόνη του χαρά. Σκέφθηκε ὅμως πὼς πραγματικῶς στὸ σπίτι τοῦ Ξάνθου θὰ ζοῦσε καλύτερα καί, γι' ἀγάπη της, τὸ ἀποφάσισε.

Ἔτσι ὁ Ξάνθος, φεύγοντας, πῆρε μαζί του καὶ τὴ Ροδόπη. Αὐτὴ χαιρόταν ποὺ θὰ ἔκανε ἕνα μεγάλο ταξίδι καὶ τῆς φαινόταν σὰ νἄχε κιόλα ἐλευθερωθεῖ. Ἔπειτα ὁ Ξάνθος ἦταν τόσο καλὸς μαζί της καὶ τῆς ἔλεγε τόσα θαυμάσια γιὰ τὴν Αἴγυπτο!

Ταξίδεψαν μὲ καράβι πολλές ἡμέρες, πέρασαν καὶ μιὰ μεγάλη τρικυμία. Ἐπιτέλους ἔφτασαν.

Μεγάλη ἐντύπωση ἔκαμε στὴ Ροδόπη ἡ χώρα ποὺ πρωτόβλεπε. Ἦταν τόσο διαφορετικὴ ἀπ' ὅσες εἶχε ἰδεῖ ὥς τότε! Τί παράξενο καὶ τὸ παλάτι τοῦ Ξάνθου! Πελώριο, κάτω πλατύ, κι' ἀπάνω στενό, μ' ἕνα σωρὸ παραθυράκια στὴ γραμμή, τόνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Θὰ τοὺς φρόντιζε καὶ θὰ τὴν εἶχαν σὰν κόρη τους. Αὐτὴ τὴν ὀρφανὴ ποὺ οἱ γονεῖς της κοιμόνταν σὲ τάφους ἄγνωστους ὁ ἕνας στὴν Ἱσπανία κι' ὁ ἄλλος στὴ Ρωσία. Καὶ τότε θὰ ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της καὶ ἴσως εὐτυχισμένη.

Ἡ Μαριὰ ἀποφάσισε νὰ βάλῃ ὅση προσπάθεια μποροῦσε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό της. Μὲ τέχνη μεγάλη, χωρὶς νὰ κουράζῃ τὴν Ἐμορφία παινεύοντάς της ἀδιάκοπα τὸν Ἰωσήφ, δὲν ἄφηνε νὰ περάσει εὐκαιρία χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὰ προτερήματά του. Κι' ἐπειδὴ ὅσα τῆς ἔλεγε, ἦταν ὅλα ἀληθινά, ἡ Ἐμορφία τὰ παραδεχόταν χωρὶς ἀντίρρηση. Μιὰ μέρα ὅμως τὸν ἐπαινοῦσε μὲ τόση θέρμη, ὥστε ἡ Ἐμορφία γελώντας τῆς εἶπε:

—Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχεις τόσο καλὴ ἰδέα γι' αὐτόν, Μαριά μου, πάρε τον σὺ ἄντρα σου.

—Ἐγώ; ἔκανε ἡ Μαριὰ μὲ προσποιητὴ ψυχραιμία. Ἐγὼ εἶμαι γυφτοπούλα καὶ οἱ τσιγγάνες μόνον μὲ τσιγγάνους παντρεύονται κι' αὐτὸ σὲ μένα δὲν ἀρέσει. Θὰ μείνω λοιπὸν ἀνύπαντρη νὰ ἀναθρέψω τὰ παιδιά σου καὶ νὰ τὰ προσέχω ὅταν ἐσὺ θὰ πηγαίνῃς μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα σου νὰ διασκεδάζῃς στὰ πανηγύρια. Θὰ εἶμαι ἡ θειά-Μαριά.

Θειά-Μαριά! Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔκανε τὴν Ἐμορφία νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά της καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη συχνὰ φώναζε τὴν Μαριὰ ἔτσι γιὰ τ' ἀστεῖα, ὥσπου μιὰ μέρα τὸ ἄλλαξε μ' ἕνα ἄλλο ποὺ κατὰ τὴ γνώμη της ἦταν πολὺ καλύτερο. «Ἡ μητέρα μου, τῆς εἶπε, πέθανε ὅταν ἐγὼ ἤμουν ἀκόμη πολὺ μικρή, δὲν ξέρω λοιπὸν τί ἀξίζει νὰ ἔχῃ κανεὶς μητέρα. Σὺ ὅμως λὲς τόσο φρόνιμα λόγια, μοῦ δίνεις τόσο καλὲς συμβουλὲς χωρὶς νὰ μὲ κάνῃς νὰ στενοχωριέμαι ποὺ μοῦ τὶς λές, νοιώθω πὼς ἄντρας γιὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τὸν μεγαλώσῃ. Γι' αὐτὸ μ' ὅλη τὴ λύπη ποὺ αἰσθάνθηκε γιὰ τὴν ἄρνηση τῆς Μαριᾶς, ὡστόσο ἔνοιωσε κι' ἕνα ξελάφρωμα ποὺ δὲν θὰ εἶχε νὰ παλαίψῃ μὲ τὴ μητέρα του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξαναέγινε συζήτηση πιὰ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μεταξὺ μητέρας καὶ γιοῦ. Ἀλλὰ ἡ μυλωνοῦ ποὺ ἦταν ἔξυπνη γυναίκα, παρατήρησε πὼς φερόταν ἡ Μαριὰ στὸν Ἰωσὴφ καὶ ἀπ' αὐτὸ σχημάτισε τὴν πεποίθηση, ὅτι ἡ Ἰωσὴφ ἄλλαξε γνώμη καὶ δὲν μίλησε καθόλου στὴ γυφτοπούλα, ἢ ὅτι τῆς πρότεινε νὰ γίνῃ γυναίκα του, μὰ ἐκείνη ἡ ἴδια τὸ ἀρνήθηκε, κι' ἔκανε πολὺ φρόνιμα. Ἔτσι μποροῦσε νὰ εἶναι ἥσυχη· ἔπαψε πιὰ νὰ φαίνεται θυμωμένη μὲ τὸ γιό της καὶ γιὰ ἕνα διάστημα δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτε γιὰ τὶς χάρες καὶ γιὰ τὶς ἐμορφιὲς τῆς Ἐμορφίας. Ὅταν ὡστόσο ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ξανάρχισε πάλι νὰ τοῦ τὴν παινεύῃ, παρατήρησε μὲ ἔκπληξη καὶ εὐχαρίστηση πὼς ὁ γιός της δὲν ἔφερνε πιὰ ἀντίρρηση σ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγε. Δὲν φαντάσθηκε ὅμως ποτέ της πὼς ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ Ἰωσὴφ ἦταν κατόρθωμα τῆς Μαριᾶς, ποὺ ὅλη τὴν ἐπιρροή της στὸν Ἰωσὴφ τὴ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ἰδῇ τὴν Ἐμορφία μὲ ἄλλο μάτι.

Ὁ γιατρὸς ἔπαιξε τὶς ἀγαπημένες του μελωδίες. (Σελ. 417, στ. γ').

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τράβηξαν τὰ πράγματα ὅλο τὸ χειμῶνα. Ἡ κυρὰ Μαρία ὅσο πήγαινε ἀδυνάτιζε καὶ περισσότερο καὶ πολλὲς φορὲς τὸ πλέξιμο τῆς ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια της. Οἱ ρευματισμοὶ τοῦ κὺρ-Πέτρου τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ καὶ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ γυρίζῃ νωρὶς στὸ σπίτι του ὅπου καθόταν καὶ κάπνιζε ὅλο τὸ βράδυ κοντὰ στὸ τζάκι. Ὅσο γιὰ τὴν Ἐμορφία αὐτὴ διασκέδαζε. Δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιὰ βεγγέρα ὅπου μαζεύονταν τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ καὶ περνοῦσαν τὴν ὥρα τους, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους κάθονταν καὶ τὰ καμάρωναν. Τί τὴν ἐμπόδιζε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της; Μήπως δὲν ἦταν ἐκεῖ ἡ Μαριὰ γιὰ νὰ περιποιῆται τὴ γιαγιά της καὶ γιὰ νὰ κάνῃ συντροφιὰ τοῦ πατέρα της; Μὰ ἡ Μαριὰ δὲν θὰ εἶχε κι' αὐτὴ διάθεση νὰ διασκεδάσῃ, σὰν νέα ποὺ ἦταν; Ὄχι, οὔτε τὴν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ συναναστροφὲς καὶ χορούς.

εἶχε γίνει στ' ἀλήθεια «μητέρα Μαριά». Ὅταν οἱ δυὸ γέροι ἀποκοιμόνταν, ἐρχόταν καὶ καθόταν κοντὰ στὸ τζάκι κι' ἐκεῖ περίμενε μόνη της ὥς ἀργὰ τὴ νύχτα πολλὲς φορές. Ἐπὶ τέλους ἀκούγονταν ἀπέξω βήματα. Εὔθυμες φωνὲς καλονυχτίζονταν: «Καληνύχτα, Μορφούλα, καὶ αὔριο πάλι μὲ τὸ καλό.—Καληνύχτα Ἀνέττα, Παῦλο. Καληνύχτα, κυρὰ Χρίσταινα. Καληνύχτα, κυρὰ Ἀναστάσαινα, Καληνύχτα, Ἰωσήφ. Τί γέλια ποὺ κάναμε κι' ἀπόψε!»

Ἡ Μαριὰ ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ ἡ Ἐμορφία ἔμπαινε μέσα, λάμποντας ἀπὸ χαρά. Γέμιζε φιλιὰ τὴ Μαριά, τῆς ἔλεγε καμμιὰ νόστιμη ἱστορία ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶχε ἀκούσει στὴ βεγγέρα καὶ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ γελάῃ ἀκόμα, τῆς ἔλεγε τὰ ἀστεῖα τοῦ Ἰωσήφ, τὰ κομπλιμέντα ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Ἰωσήφ: «Μοῦ εἶπε ὅτι τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ «Παράπονο», ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παραπονετικὸ τραγουδάκι ποὺ μοῦ ἔμαθες ἐσύ. Ὅλοι μὲ χειροκρότησαν καὶ αὐτὸ γίνεται κάθε φορὰ ποὺ τραγουδῶ κανένα ἀπὸ τὰ τραγούδια σου. Πρέπει, καϋμένη, νὰ μοῦ μάθῃς κι' ἄλλα. Τί τὰ φυλᾶς ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό σου; Μπορεῖ ἐσὺ νὰ μὴν δίνῃς πεντάρα γι' ὅλα αὐτά, ἐγὼ ὅμως τρελλαίνομαι νὰ μὲ χειροκροτοῦν καὶ νὰ μοῦ λένε μπράβο».

Κι' ἐνῶ γδυνόταν φλυαροῦσε γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, ἀλλάζοντας κάθε τόσο τὴν κουβέντα καὶ γελώντας μὲ τὸ τίποτε. Καὶ πεσμένη ἀκόμη στὸ κρεββάτι ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάῃ, ὥσπου ἡ Μαριὰ ἀποκοιμιόταν νανουρισμένη ἀπὸ τὴ γλυκειὰ φωνή της. Καὶ κάθε μέρα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωσὴφ ἀναφερόταν ὅλο καὶ πιὸ συχνὰ στὶς ὁμιλίες της. Γιὰ τὸν Γιάννη Χεμπερλὴ οὔτε ἔκανε πιὰ λόγο.

Κι' ὅταν ἦρθε πάλι ἡ ἄνοιξη χαρμόσυνοι γάμοι γιορτάστηκαν στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Πανωχωριοῦ. Ἡ νύφη σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη ὅλων, ἦταν ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅσες εἶχαν γίνει αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ὁ πατέρας τῆς νύφης εἶχε κρεμάσει στὸ στῆθος του τὸ παράσημό του μὲ καινούργια κορδέλλα καὶ πηγαίνοντάς την στὴν ἐκκλησία περπατοῦσε περήφανος καὶ μὲ ὁλόρθο τὸ κορμί του, ὅπως ὅταν ὑπηρετοῦσε στὸ στρατό. Οἱ ρευματισμοὶ του τὸν εἶχαν ἀφήσει φαίνεται ἥσυχον ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἡ κυρὰ Μαρία ποὺ εἶχε χρόνια νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της, δὲν θέλησε νὰ λείψῃ ἀπὸ τοὺς γάμους τῆς πολυαγαπημένης της ἐγγονῆς. Τὴν ἐπῆγαν λοιπὸν στὴν ἐκκλησία καθιστὴ ἐπάνω στὴν πολυθρόνα της κι' ἐκεῖ κλαίγοντας ἀπὸ χαρά, προσευχήθηκε στὸ Θεὸ γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν δύο νέων.

Ὅταν τελείωσε ἡ στέψη ἔγινε μεγάλο τραπέζι στὸ σπίτι τοῦ ἀγροφύλακα ποὺ κάθησαν καὶ ὁ γιατρὸς μὲ τὴ μητέρα του καὶ ὅλοι εἶπαν στὴ Μαριὰ ἕνα πλῆθος ἐπαίνους καὶ καλὰ λόγια γιὰ τὰ ὡραῖα φαγητὰ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει. Ὡς καὶ ἡ ἴδια ἡ μυλωνοῦ ἀκόμη ποὺ δὲν τὴν φοβόταν πιὰ τὴ φίλησε καὶ τὴν εἶπε ἀγαπημένη της κόρη.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλοι οἱ καλεσμένοι τοῦ γάμου κατέβηκαν στὸ χωριὸ τοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ χορέψουν στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ χαγιοῦ τῆς Κουκουναριᾶς καὶ ἐκεῖ τὸ γλέντι κράτησε ζωηρότατο ὥς τὴ νύχτα.

Ἡ Μαριὰ δὲν εἶχε διάθεση νὰ χορέψῃ κι' εὐχαριστήθηκε ὅταν ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ, μὲ τὴν πρόφασή πὼς εἶχε κουραστῆ, τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν πάῃ σπίτι της.

— Μεῖνε λίγο μαζί μου, τῆς εἶπε ὅταν ἔφτασαν, γιὰ νὰ μπορέσουν ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Χρυσούλα νὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦν κι' αὐτὲς τὸ χορό.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ εἶχε καταλάβει πολλὰ πράγματα ποὺ ἡ Μαριὰ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τῆς πῇ καὶ σκέφθηκε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος κρατώντας την κοντά της ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ δείχνοντάς της πιὸ θερμὴ τὴ φιλία της ἀπὸ ἄλλοτε. Τῆς μίλησε μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη. Τῆς ἔδειξε πόσο ἱερὴ ἦταν τώρα ἡ ἀποστολή της κοντὰ στοὺς δυὸ γέρους ποὺ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ ἦταν τὸ μόνο στήριγμά τους, ἡ μόνη παρηγοριά τους, ἡ μόνη τους κόρη. Καὶ ἡ Μαριά, ἀκούγοντας τὴ γλυκειὰ φωνὴ τῆς σεβάσμιας κυρίας ἔνοιωθε βαθειὰ ἀγαλλίαση στὴν καρδιά της· ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἦταν στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ γύρισε πίσω κι' ὁ γιατρός. Ὁ χορὸς τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ κέφι του καὶ ἔνοιωθε διάθεση νὰ παίξῃ λίγη μουσική.

—Μεῖνε ἐδῶ, εἶπε στὴ Μαριά. Ἀγαπᾶς κι' ἐσὺ τὴ μουσικὴ ὅπως κι' ἐμεῖς. Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τὴν κυρὰ-Μαρία.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ο ΣΚΥΛΟΣ Κ' Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ

Σκύλος κρέας ἐκρατοῦσε
καὶ στὸν ποταμὸ κοιτοῦσε'
κι' ὅπως μέσα σὲ καθρέφτη,
βλέποντας ἐκεῖ νὰ πέφτῃ,
μ' ἄλλο κρέας μιὰ σκιά,
παρατῇ τὸ κρέας του κάτου,
καὶ μέσ' στὸ νερὸ πηδᾶ,
γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ σκιά του.

Ξάφνου ὁ ποταμὸς φουσκώνει
καὶ μὲ κόπο κατορθώνει,
ἔξω στὴ στεριὰ νὰ βγῇ,
κι' οὔτε τὴ σκιά του πιάνει,
κοὶ τὸ κρέας ποῦχε, χάνει.
Ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ,
εἶναι ἄπειρ' οἱ τρελλοί,
ποὺ γελιοῦντ' ἐδῶ, μοχθοῦνε,
κι' ἕναν ἥσκιο κυνηγοῦνε.

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

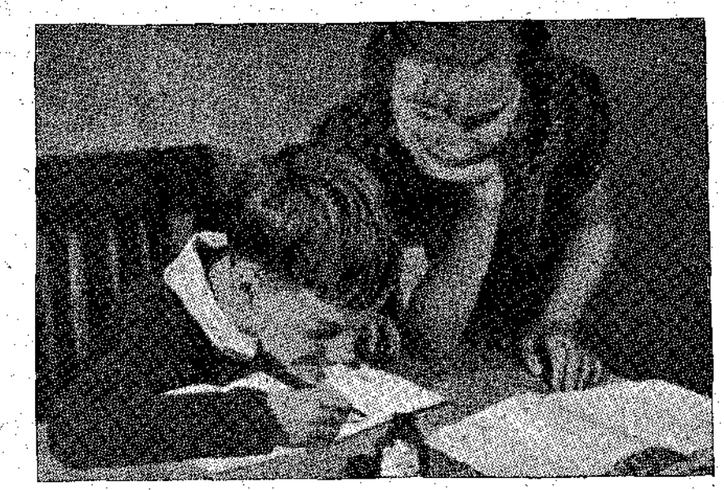

Τὰ πρῶτα γράμματα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Τόσο γλυκὰ καὶ πρόσχαρα
χτυποῦν οἱ πρῶτες στάλες
Στὸ μάρμαρα τῆς πόρτας μου,
Στοῦ κήπου μου τὰ κλώνια,
Μὲ τόση χάρη χτύπησαν
τὸ τζάμι μου οἱ ψιχάλες,
Ποὺ νόμισα πὼς ἤρθανε
ξανὰ τὰ χελιδόνια.

Μέσα μου ἡ θεία ἁπλότητα
κι' ἡ παιδική γαλήνη
Συντρόφιασαν μὲ τὴ βροχὴ
κι' ἔχουνε πανηγύρι.
Τὸ χῶμα ἀχόρταγο, στεγνό,
ρουφᾶ μὲ πόθο, πίνει
Τὸν πλοῦτο ποὺ ξεχείλισεν
ἀπὸ τὸ θεῖο ποτῆρι.

Στὸ δάσος τὰ κυκλάμινα
σὲ μιὰ γωνιὰ θἀνθίσουν;
Σ' αἰθέριες στάλες θὰ νιφτῆ
τοῦ πεύκου ἡ πρασινάδα.
Μέσ' στὰ λιμάνια σκούραιναν
τὰ πλοῖα καὶ θἀρχίσουν
Νὰ κλάθουν γύρω-τρίγυρα
οἱ ἄνεμοι τὴν ἀχνάδα.

Κι' ὅμως γλυκὰ καὶ πρόσχαρα
χεύποθν οἱ πρῶτες στάλες
Στὸ μάρμαρο τῆς πόρτας μου,
στοῦ κήπου μου τὰ κλώνια
Τόσες μαζὶ τους φέρανε
γότες τρελλὲς μεγάλες
Ποὺ νόμισα πὼς λάλησαν
στὸν κῆπο μου τ' ἀηδόνια.

Μελέαγρος [Α]

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο πήραμε στὸ σπίτι μας μιὰ μεγάλη ἀπόφαση. Θἄφευγα ἀπ' τ' ἀγαπημένο νησάκι μου γιὰ νἄρθω στὴν πρωτεύουσα. Ἡ ἀπόφαση πἄρθηκε πιὰ· ἔπρεπε νὰ σπουδάσω.

Ἡ μέρα ποὺ θἄφευγα ἀπ' τὸ σπίτι μου, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, ὁρίστηκε ἀπὸ πρώτα. Ἦταν ἡ πρώτη τοῦ Σεπτέμβρη. Τὴν περίμενα τὴ μέρα αὐτὴ σὰν τὴ πιὸ σπουδαία τῆς ζωῆς μου. Ἦταν μιὰ γλυκειὰ φθινοπωριάτικη μέρα. Εὐπνησα πρωΐ-πρωΐ, κι' ἄνοιξα τὸ παράθυρό μου.

Ἀντίκρυσα ὅπως πάντα τὴν καταγάλανη θάλασσα. Τὴ θάλασσα τοῦ μικροῦ ἥσυχου λιμανιοῦ καὶ πιὸ πέρα τὴν ἀνοιχτὴ ἀτέλειωτη θάλασσα. Μιὰ ἡσυχία βασίλευε τριγύρω. Ὅλα φαινόντουσαν φοβισμένα μὴ ταράξουν τὴ γαλήνη τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ. Ἕνα κοῖκι τραβοῦσε ἀργά-ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὰ σηκωμένα του πανιά, τὰ κατάρτια καὶ τὰ ξάρτια ὁλόκληρα, καθρεφτίζονταν σιγοτρέμοντας στὰ γαληνεμένα νερά.

Μὲ τὸ κύλισμα τῆς μέρας ἄρχισαν κι' οἱ ἑτοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ ποὺ γιὰ μένα εἶχε τόση σημασία. Μὰ ἐγὼ ἕνα πρᾶγμα μόνο σκεπτόμουνα:

— Θἄφευγα...

Πῶς βρέθηκα στὸ βαπόρι ὁλομόναχος;

Πῶς εἶδα τοὺς ναύτες νὰ λύνουν τοὺς κάβους κι' ἄκουσα τὸ ἀνέβασμα τῆς ἄγκυρας;

Ὅλα αὐτὰ μοῦ φάνηκε πὼς τὰ εἶδα μέσα σ' ὄνειρο.

Μόνο ἕνα δυνατὸ σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ μὲ ἔκαμε νὰ συνέλθω κἀπώς. Τὸ βλέμμα εἶχε καρφωθεῖ στὴν προκυμαία. Ἔβλεπα τοὺς δικούς μου ποὺ ὑψώνοντας κἄθε λίγο τὰ μαντήλια μὲ ἀποχαιρετοῦσαν γιὰ τελευταία φορά.

—Ἀντίο, καλὴ ἐπιτυχία!

Τέλειωσε, εἶχα φύγει πιά, κι' ἤμουν ὁλομόναχος...

Τὸ βαπόρι προχωροῦσε. Μιὰ φουσκοθαλασσιὰ ἔφτανε ἀπ' τὸ νοτιά. Τὸ κατάστρωμα ὑποχωροῦσε κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου. Ἕνα πελώριο βάρος μοῦ πλάκωνε τὴν ψυχή.

Μὰ τὸ βλέμμα μου ξἀφνου κάτι ἀντίκρυσε. Ἦταν τὸ σπίτι μας στὴν προκυμαία. Ἕνα φῶς ἀναβόσβυνε ἀπὸ μέσα σὰν κάτι νὰ ἤθελε νὰ πῆ. Τὸ «σιγνιάλο» τὸ τελευταῖο ἀντίο ἀπ' τ' ἀγαπημένα μου πρόσωπα.

Δὲν ξέρω πῶς, μὰ τότε ἔνοιωσα μέσα μου νὰ γίνεται μιὰ βαθειὰ ἀλλαγή. Στὴν ψυχή μου ἀπλώθηκε μονομιᾶς μιὰ γαλήνη, καὶ τὸ μικρὸ φῶς ποὺ ἀναβόσβυνε *μακρυὰ πιά*, μοῦ χάριζε μιὰ γλυκειὰ παρηγοριά, Καὶ τὸ κυριώτερο ἀπ' ὅλα ἕνα μεγάλο θάρρος μὲ κυρίεψε.

— *Τίποτα δὲν πρέπει νὰ μὲ σταματήσῃ*, σκέφτηκα.

Ναί, τὸ μικρὸ φωτάκι εἶχε κάμει τὸ θαῦμα του.

Ἀνεμοζάλη [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά :—Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ κτυπᾷς τὴν ἀδελφούλα σου!

Ὁ Τάκης :—Δὲν εἶναι ἀνάγκη μαμμά. Ξέρω καὶ μόνος μου.

Ἀντὲ Ἰρὰμ

***

Ἡ Μαμμα : Παιδιά μου, ἡ γάτα νίβεται: θὰ βρέξῃ.

Ὁ Γιῶργος, διώχνοντας τὴ γάτα :— Τσίτ, παλιόγατα, κι' ἔχουμε τόσο ὄμορφη λιακάδα!

(Παλαιὸ) *Νυχτοτράγουδο*

***

— Καὶ τί κάνεις, Μίμη, στὸ σχολεῖο;

— Περιμένω, κύριε, νὰ σχολάσουμε.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1939

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τῆς «44ης Κυριακῆς» ἔληξε τὴν Κυριακή, 15 Ὀκτωβρίου. Θὰ δεχθῶ κι' ὅσες ἀπαντήσεις ξεκίνησαν αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ θὰ φτάσουν—ἂν εἶναι ἀπὸ μακρινὰ μέρη—ὡς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος. Ἔπειτα τίποτα. Μὴ μοῦ στέλνετε ἐκπρόθεσμες ἀπαντήσεις μὲ τὴν ἀξίωση νὰ τὶς δεχθῶ. Θέλω νὰ μάθετε νὰ θυμᾶστε τὶς προθεσμίες.

Νέλλυ, ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου μαζὶ κι' εὐχαριστήθηκα πολύ. Ὥστε γιὰ νὰ καρδίσῃς τὸ μπαμπὰ στὸ «γιάντες», ἔχεις τώρα τὸ τρίτο τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» καὶ διαβάζεις τόσα γιὰ τὸν ἀγαπητό σου συγγραφέα. Δυὸ δεσμίδες λυσόχαρτο καὶ δυὸ τετράδια ἔστειλα. Τὸ ψευδώνυμο δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπαραίτητο νὰ γράφεται μὲ κόκκινο μελάνι ὅταν... δὲν βρίσκει κανεὶς στὸ χωριό.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Νυχτοτράγουδο*, καὶ τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Ναί, τελείωσε καὶ τὸ κολοκαίρι, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σοῦ φαίνεται βαρετό, καὶ τώρα πάλι εἶσαι μὲ τοὺς συμμαθητές σου στὸ ποθητό σχολεῖο. Καλὴ πρόοδο!

Δένα Χάρη, ἀργῆσες πραγματικῶς, ἀλλὰ εἶσαι δικαιολογημένη. Στοὺς «Θαλασσόλυκους», μερικὰ ἀκατάληπτα, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τυπογραφικὰ λάθη κατὰ τὴν ἀ πουσία τῆς δ. Ταρσούλη, διορθώθηκαν. Ἀλλα δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν. Ἄλλωστε ἡ δ. Ταρσούλη, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ κείμενο, ἔχει γιὰ βοήθημα καὶ μιὰ καλὴ γαλλικὴ μετάφραση.

Καὶ σύ, *Παπολιτάνα*, ἀργῆσες, ἀλλὰ εἶσαι δικαιολογημένη ἀφοῦ πέρασες τόσα. Ἐλπίζω τώρα νὰ εἶσαι ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ πηγαίνῃς πάλι στὸ σχολεῖο. Πολὺ καλὸς ὁ γενικὸς βαθμός σου, 18, ἀλλὰ ξεχωριστὰ μ' εὐχαρίστησε τὸ 20 ποὺ πῆρες στὰ Μαθηματικά.

Ροζελάντια καὶ *Ρήγισσα Ἀνερούσα*, χαριτωμένο τὸ γράμμα ποὺ μοῦ γράφετε κι' οἱ δυὸ μαζί, ἡ παλιὰ Διαπλασσπούλα κι' ἡ νέα ποὺ πρωτομπαίνει στὴν κίνηση καὶ τὴν χειραγωγεῖ ἡ παλιά. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπαντῶ καὶ στὶς δυὸ μαζὶ πὼς χάρηκα πολύ, ἀνέκρινα τὸ ψευδώνυμο κι' ἔκαμα δεκτὲς τὶς ἀπαντήσεις. Τώρα βέβαια κι' ἡ *Ρήγισσα Ἀνερούσα* θὰ μοῦ γράψῃ χωριστά.

Ἴσα-ἴσα, *Σίφουνα*, σήμερα γράφω γιὰ τὰ Ἐξηντάχρονα. Θὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του τὸ ποίημα καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ναί, ἔτσι λογαριάζω: νὰ προκηρύξω τὸ Πένταθλο στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ νὰ δώσω προθεσμία δύο ἢ δυόμισυ μηνῶν.

Ζωηρὸ Τριαντάφυλλο, θὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ἀπὸ τὰ τρία. Χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῆς καὶ στὴν

κίνηση κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ἂν καὶ μικρὴ ἀκόμα—εἶσαι μόνο 12 χρονῶν—μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς νὰ στέλνῃς καὶ γιὰ τὴ Σελίδα.

Πολὺ λεπτὴ ἡ παρατήρησή σου, *Λουλούδι τῶν Ἄλπεων*. Πῶς δηλαδὴ τὸ εὖ, ἐνῶ εἰς ὅλα τὰ σύνθετα εἶναι τὸ ἀντίθετο τοῦ στερητικοῦ *α* ἢ τοῦ *δυς* — *εὔπορος-ἄπορος*, *εὐτυχής-δυστυχής* κτλ. — μόνο στὸ ἐπίθετο *εὐάριθμος* σημαίνει, ἀντὶ τοῦ *πολύ*, τὸ *ὀλιγον-ὀλιγάριθμος* καὶ ὄχι *πολυάριθμος*, ὅπως θἄταν φυσικό. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρῃς πὼς ἡ λέξη *εὐάριθμος*, μεταγενέστερη, προῆλθε ἀπὸ τὸ *εὐαρίθμητος* = εὐκόλως ἀριθμούμενος, ἄρα λιγοστός (στρατός, πλοῦτος κτλ.).

Ἄνθε Αὐγή, ἀπαντῶ στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραφες ὅσο βαστοῦσε ἡ βροχή. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ μόνο στὴν ἀπορία σου γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη ἔχει τὸ σκοπό της *μέσα της*. Εἶναι ἡ ἐναργετικὴ ἐπίδραση ποὺ, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἔχει στὸ πνεῦμα μας, στὴν ψυχή μας. Ἄλλοι σκοποί, ἐξωτερικοί ἢ ἐξώτερνοι, βλάπτουν τὴν τέχνη, τὴν κατεβάζουν σὲ ἁπλὴ προπαγάνδα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς ἕνα ἔργο τέχνης, ἕνα μυθιστόρημα π. χ., δὲν μπορεῖ νἄχῃ κι' ἕνα ἠθικὸ ἢ κοινωνικὸ δίδαγμα. Φτάνει νὰ μὴ γράφτηκε μόνο γι' αὐτὸ καὶ νὰ μὴ φαίνεται πὼς εἶναι γραμμένο μὲ σκοπό.

Κατὰ τὶς περιστάσεις, *Σπογγαλιέα τοῦ Αἰγαίου*. Πότε ἕνα ἢ ἕνα κείμενο πρέπει νὰ μεταφρασθῇ πιστά, κατὰ λέξη — π. χ. ἐν' ἀρχαῖο, κλασσικό, γιὰ τὴ σπουδὴ τῆς γλώσσας—πότε πρέπει νἀποδοθῇ πιὸ ἐλεύθερα, γιὰ νὰ ἐννοῆται καὶ νὰ διαβάζεται πιὸ εὐχάριστα. Ἄλλοτε πάλι γίνεται ὁλωσδιόλου ἐλεύθερη μετάφραση, σχεδὸν διασκευή. Δοιπὸν κατὰ τὶς περιστάσεις. Ὅταν π. χ. σᾶς δίνω νὰ μεταφράσετε ἕνα γαλλικὸ κείμενο, ἡ μετάφρασή σας πρέπει νὰ εἶναι πιστή, μὲ μικρές, ὅπου εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη, ἐλευθερίες.

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, πρώην *Ταραρῖνε τῆς Ταρασκώνης*—νὰ ποῦ τὸ λέω γιὰ νὰ μάθουν τὰ Διαπλασόπουλα τὴν ἀλλαγή σου—στὴ στήλη «Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται» ἀπαντῶ σ' ἕνα παλαιότερο γράμμα σου ποὺ εἶχε μείνει. Ἐδῶ ἀπαντῶ σ' ἐν' ἄλλο σου ἀχρονολόγητο—γιατί;—ἀλλὰ ὁποθέτω νεώτερο. Σ' αὐτὸ μοῦ γράφεις μὲ πόση εὐχαριστηση διάβασες τὸ Κρυπτογράφημα, φιλοτιμούμενος ἀπὸ μιὰ ἀπάντησή μου στὸν *Ρεπόρτερ*. Ὅσο γιὰ νὰ «μεταδιδάσω» τὶς λύσεις σου καὶ τὰ κομμάτια σου στὸ *Ἐθνικὸ Ἰδεῶδες*, δὲν ἐγγυῶμαι—πρέπει νὰ τὸ θυμηθῶ. Ὥστε ἔχεις στείλει κομμάτια ἀπὸ τὸν *Ἰούνιο* ποὺ δὲν ἔμαθες ὡς σήμερα τὴν τύχη τους; Ἀσφαλῶς ἐχάθηκαν, γιατὶ δὲν ἔχω ἐκκρεμῆ κομμάτια παρὰ μόνο τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου.

Μοῦ ἔστειλες, *Σκωριανόπουλο*, ἐννέα γράμματα σὲ διάστημα δυὸ περίπου μηνῶν ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν ἐννέα φυλλάδια. Ἄρα σὲ κἄθε φυλλάδιο, κανονικά, ἔπρεπε νἄχῃς ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀπάντηση. Ἀδύνατο! *Τὸ ἀναγνωρίζεις καὶ σὺ καί*, ὀρθώτατα, τὸ ἀποδίδεις στὴν ἐλλειψη χώρου. Ἂν τὸ δωδεκασέλιδο ἦταν τακτικό, θὰ καθιέρωνα δυὸ σελίδες γιὰ τὴν Ἀλληλογραφία μου κι' ὁ χῶρος θἄταν ἐπαρκής. Δυστυχῶς, μὲ τὸ περιορισμένο ἐξοπλισμό ποὺ γίνεται; δὲν μπορῶ νὰ κάμω, πρὸς τὸ παρόν, τὸ φυλλάδιό μου δωδεκασέλιδο. Μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι καὶ τὸ σχολεῖο.

Πασχαλιὰ τῆς Ἄνδρου, ἔλαβα μιὰ Συλλογή σου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου. Γιατί βιάστηκες; Ὅταν προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τοῦ 1940, θὰ ἰδῇς πὼς θὰ εἶναι μαζὶ καὶ Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας, ἑπομένως θἀναγκασθῇς νὰ μοῦ ξαναστείλῃς αὐτὴ τὴ Συλλογὴ καλλιγραφημένη καὶ σὲ τετράδιο μεγάλο.

Ἔτσι τὴν παθαίνει κανένας, *Μελέαγρε*, ὅταν νομίζῃ πὼς «ἔχει ἀκόμα καιρό». Ἄς εἶναι, ἐλπίζω ὅταν θὰ ξανἄρθῃς... Ἔκαμες καλὰ ποὺ ἐπρετίμησες νὰ σπουδάσῃς στὴν πόλη σου, κοντὰ στοὺς γονεῖς σου, ἀφοῦ ἔχει κι' ἐκεῖ Νομική Σχολή. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου. Εἶδα πόσο σοῦ ἄρεσε ἡ φύση τῆς Ἀττικῆς καὶ πόσο χάρηκες τὸ πεῦκο τῆς στὴν Ἐκάλη, ὅπου γνωρίστηκες καὶ μὲ τὴν καλή μας *Ἴσιδα*.

Καλή αὐτὴ ἡ «μανία» ποὺ ἔχεις μὲ τὰ βιβλία, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*. Καὶ μὴ φοβᾶσαι μὴν τρελλαθῇς κανένας φιλαναγνώστης ἢ βιβλιοφάγος δὲν τρελλάθηκε. Ἀλλὰ σὲ πόσες γλῶσσες διαβάζεις; ἑλληνικὰ βέβαια, ρωσσικὰ καὶ γερμανικά· ἔξεις κι' ἄλλες; Ἔχεις δίκιο γιὰ τοὺς μεγάλους ρώσσους συγγραφεῖς· εἶναι ἀνώτεροι κι' ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Γερμανούς. Καλὴ πρόοδο στὴν Δ' τοῦ Ἑξαταξίου. Νὰ ἐπιμεληθῇς καὶ τὴν ὀρθογραφία σου, γιατί κάνεις ἀκόμα μερικὰ λάθη—ἴσως ἀπὸ ἀπροσεξία.

Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσῃς καθόλου, *Τζόκεύ*. Ἂν τὸ πρῶτο σου κομμάτι ἀπερρίφθη, μπορεῖ ἐξαίρετα—δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα—νὰ ἐγκριθῇ τὸ δεύτερο. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν ἀπορριφθῇ, μὴ διστάσῃς πάλι νὰ στείλῃς τρίτο. Τὶς περισσότερες φορές, ἡ ἐπιτυχία ἔρχεται ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς δοκιμές. Τὰ νέα μαθήματα ποὺ θὰ κάνῃς φέτος δὲν εἶναι καθόλου πιὸ δύσκολα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔκανες ὡς τώρα. Δὲν θυμοῦμαι τώρα τί μὲ ρωτοῦσες γιὰ τὸν Βίκτορα Οὐγγῶ· μήπως ἂν κάνουν γιὰ τὴ Σελίδα κομμάτια του μεταφρασμένα; νομίζω πὼς ἀπάντησα ναί. Κι' ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ ἐπηρεάσῃ ὁ περιορισμὸς τοῦ χάρτου τὸ μηνιαῖο μας δωδεκασέλιδο.

Ἀπολλώνιε, στὸ γράμμα σου ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου δὲν μοῦ γράφεις τίποτα γιὰ τὸ πάθημά σου. Ἐγὼ ὅμως ἔμαθα πὼς ἔπεσες καὶ χτύπησες στὸ γόνατό σου καὶ λυπήθηκα πολύ. Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά; Μὰ βέβαια, ἀφοῦ πᾶς καὶ στὸ πολυαγαπημένο σου σχολεῖο. Ἔλαβα καὶ τὴν ἀπάντησή σου στὴν «Κυριακή», ἀλλὰ θὰ τὴ διαβάσω μόνο ὅταν θὰ γίνῃ ἡ κρίση. Τὸ Αἴνιγμα ποὺ μοῦ ἔστειλες δὲν μοῦ χρησιμεύει, γιατὶ δὲν δέχομαι χωριστὰ Ἀσκήσεις. Γι' αὐτὰ γίνεται Διαγωνισμὸς καὶ θὰ ἰδῇς τοὺς ὅρους μεθαύριο στὴν προκήρυξη.

Ἀπαντῶ, *Σίφουνα*, σὲ δυὸ ἀλλεπάλληλα γράμματά σου. Ναί, οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ πολυσέλιδα περιοδικὰ ὑποχρεώθηκαν νὰ ἐλαττώσουν τὶς σελίδες τους γιὰ οἰκονομία χαρτιοῦ. Τὸ περιοδικό μου ὅμως, μικρὸ ὀκτασέλιδο, δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἐπιτρεπόμενο ὅριο — αὐτὸ ὅταν βγαίνῃ δωδεκασέλιδο — καὶ θὰ μείνῃ ἔτσι. Δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν τἀποτελέσματα τῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ὄβδο φυλλάδιο· πάντως ὄχι πρωτύτερα.

Νομίζω, Σείριε, πὼς δὲν εἶναι πολὺ καλὰ παιδι· ἐκεῖνα ποὺ βρίσκουν πὼς πέρασε πολὺ γρήγορα τὸ καλοκαίρι κι' ἦρθαν πολὺ νωρὶς οἱ φασαρίες τοῦ σχολείου... Τὸ τραγουδάκι ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρει στὸ μυθιστόρημά του «Ἕνας ἀλλόκοτος γάμος» ὁ κ. Ξενόπουλος, εἶναι πραγματικῶς τοῦ Ἀλεξ. Ραγκαβῆ, μίμηση ἀπὸ τὸ γερμανικό, καὶ ἀρχίζει ἔτσι:

Εἰς τὴ χώρα, λέει,
Ὁποῦ πᾶς, λέει,
Πᾶσα θύρα, λέει,
Μὴ χτυπᾷς, λέει κτλ.

Ἀλλὰ ἡ γιαγιά, στὸ μυθιστόρημα, τὸ λέει ὅπως τὸ τραγουδοῦσαν στὸν καιρό της, ἀλλαγμένο λίγο, ὅπως συμβαίνει μ' ὅλα τὰ τραγούδια ποὺ τὰ παίρνει ὁ λαός:

Κεῖ ποὺ πᾷς, λέει,
Στὸ χωριό, λέει,
Μὴ χτυπᾷς, λέει,
Κἄθε πόρτα· λέει κτλ.

Ἀλλὰ ἀπὸ ποιάν ἐφημερίδα εἶναι αὐτὸ τὸ ἀπόκομμα ὅπου γίνεται ἡ ἐπανόρθωση;

Ἡ *Ἀντὲ Ἰρὰμ* βρίσκει πολὺ γοῦστο καὶ μεγάλη ὠφέλεια νὰ διαβάζῃ τὴν Ἀλληλογραφία μου ἀκόμα καὶ σὲ παλαιοὺς τόμους, ποὺ τότε, λέει, εἶναι σὰν τὸ μπαγιάτικο ψωμί· καὶ τὸ παλιὸ κρασί ποὺ ὠφελοῦν στὴν ὑγεία. Ἡ Ὑδια ἐπιδοκιμάζει τὸ μέτρο μου νὰ μὴν ἀπαντήσω σὲ πολλὰ γράμματα γιὰ νὰ ἐνημερώσω τὴν Ἀλληλογραφία μου, ἀφοῦ μάλιστα δὲν περίμενε ἀπάντηση, γιατὶ δὲν μοῦ εἶχε γράψει. Ὥστε ἂν μοῦ εἶχε γράψει, δὲν θὰ ἐπιδοκίμαζε τὸ μέτρο μου;...

Χαριτωμένο καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Νυχτοτράγουδο*, καὶ λυποῦμαι ποὺ θἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Δὲν πιστεύω ὅμως νἀργήσῃς καὶ πολύ—καμμιὰ Κυριακὴ πάλι, ἔ; Στὸ Πένταθλο νὰ περιλάβω τ' Ἀγωνίσματα ἐκεῖνα ὅπου ὀφείλει νὰ διακρίνεται ἕνα παλιό καὶ γυμναμένο Διαπλασόπουλο: λύσεις Ἀσκήσεων, σύνθεση Ἀσκήσεων, σύνθεση διηγήματος κτλ. Σχετικῶς, τὰ πέντε ἀγωνίσματα εἶναι λίγα. Γι' αὐτὸ θὰ περιορισθῶ στὰ κυριώτερα.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, *Ἥρα*. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ φέρῃς «εἰς πέρας» τὸ δύσκολο ἔργο ποὺ σοῦ ἀνέθεσε ἡ ΕΟΝ, κι' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ περιλάβῃς στὴ διδασκαλία καὶ τὸ μους μου. Εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμό σου, εἶναι ἑλληνικό, ὡραῖο καὶ σύντομο. Σοῦ ἔστειλα τετράδια καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς νεώτερα.

Δὲν μὲ κούρασες καθόλου, *Ἄρπη*, μιλώντας γιὰ τὸν ἑαυτό σου, γιατ' ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρο νὰ μάθω πὼς δὲν βρίσκεις διαφορὰ σὲ σένα ἀπὸ τότε ποὺ ἤσουν μαθητάκος ὡς σήμερα ποὺ εἶσαι τελειόφοιτος... Δὲν παιρᾶτε ποὺ δὲν ἔβαλες τίτλο στὸ μύθο σου· ἂν βραβευθῇ, θὰ τοῦ βάλω τίτλο ἐγώ. Ὡραῖα τὰ σκίτσα σου, καὶ τὸ χαρτί αὐτό ποὺ ζωγραφίζεις πολὺ κατάλληλό. Ἀπὸ τὴν «Καλλιτεχνικὴ Ἐργασία» δὲν εἶμαι θυσαρεστημένη. Καὶ σὲ κἄθε φύλλο μποροῦσα νὰ δημοσιεύω ἀπὸ ἕνα σκίτσο, μόνο ποὺ ὁ χῶρος δὲν τὸ ἐπιτρέπει πάντα.

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει: «Μὲ τὴ γνώμη τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὴν *κρηπῖδα* τοῦ Ἐμπεδοκλῆ συμφωνεῖ καὶ τὸ Δαροῦς: τὰ *σανιδάλια* τοῦ γράφει. Μὰ εἶχαν καὶ σίδερο τὰ σαντάλια, ἢ νὰ τὰ εἶχε κατασκευάσει εἰδικῶς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πλησιάσῃ στὸ ἠφαίστειο;» Κι' αὐτὸ πιθανό, γιατί καὶ σήμερα μόνο γιὰ εἰδικὲς περιστάσεις κατασκευαζόμενοι σιδερένια παπούτσια. Καὶ μιὰ καλὴ εἴδηση: βρέθηκαν κι' οἱ φωτογραφίες τῆς *Παναχαΐδος* καὶ τὶς φύλαξε καλὰ κι' ὁ κ. Φ. *γιὰ νὰ τὶς δίδῃ σ' ὅποιον τοῦ τὶς ζητήσῃ*. Ἐπιμένω ὅμως, καὶ τώρα ποὺ τὶς ξαναεῖδα, πὼς δὲν ἦταν γιὰ δημοσίευση.

Ἔλαβα τὸ «γράμμα-λαβύρινθο», *Ὀπαδὲ τοῦ Ἀμερικανισμοῦ*, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς καὶ γιὰ ὅσα ὡραῖα σοῦ ἐνέπνευσε ἡ ἐκπλήρωση αὐτῆ τοῦ χρέους σου μὰ καὶ τοῦ ὄνείρου σου. Χαίρω ποὺ ἐργάζεσαι τώρα σὲ γραφεῖο κι' εἶσαι ἔτσι μέσα στὴν πρακτική ζωή. Ἡ κοινωνική σου δράση θὰ εἶναι βεβαια ἀνάλογη μὲ τὶς ὀρθές σου ἰδέες καὶ τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα

τὶς διάφορες ἀπορίες σου. Φυσικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐδῶ, οὔτε ἐδιά βραχέων». Τόσο μεγάλα ζητήματα !. . .

Ἱππότης τῆς Ρόδου, Ροζελάντια, Μικρὲ Δόρδε, Πλοίαρχε Νέμε, Συριανέ, καὶ *Κυκλαμιά*, μὴν ἀνησυχήσετε. θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ὀνειροπόλος, ἀ. (ΑΣ). Ἀθάνατα 1821—1912, κ. (ΕΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*** (ἔλαβα καὶ τὸ γράμμα σου ἀπό 25 Σεπτεμβρίου· ἔχει καλῶς· ἀλλὰ τά κομμάτια ἐκεῖνα πότε τὰ ἔστειλες ; ἂν εἶναι ἀρχαιότερα τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ χάθηκαν·) ***Μενεξὲν*** (ναί, καιρός πιά· μὰ θὰ μοῦ γράφῃς καὶ μένα, ἢ γιὰ μένα δὲν εἶναι καιρὸς ποτέ ;) ***Τασούλην Τρίκκαν*** (φυλλάδια ἔστειλα· ἔ, βέβαια ποῦ σὲ λίγο θὰ μοῦ γράφῃς καὶ μόνος σου· περιμένω, ἀκοῦς ;) ***Ἠὼς καὶ Χαρούμενο Γέλιο*** (τὰ ψευδώνυμά σας θὰ τὰ εἴδατε στὸ 8ὸο φυλλάδιο·) ***Μόνα Λίζαν*** (λυσάχαρτο ἔστειλα·) ***Θηριοδαμαστὴν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· νὰ στέλνῃς πάντα μὲ ταχυδρ.ἐπιταγή, εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλὴς τρόπος· γιὰ τἄλλα ἐκράτησα σημείωση, ἔπρεπε ὅμως νὰ βάλῃς καὶ σὺ Μ. Ἀγγελία·) ***Κυκλάμινον*** (γιὰ τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ στείλῃς 10 δραχμές· περιμένω τὸ κομμάτι·) ***Γιατρουδάκι*** (ἔλαβα· θὰ μοῦ γράψῃς τουλάχιστο τώρα τὸν χειμῶνα ;) ***Γαλαζάκι καὶ Ἄσπρον Δύκον*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα ποὺ μοῦ γράψατε μαζί· εὐχαριστῶ ποὺ θὰ ἐργασθῆτε γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴ πρόοδο στὸ σχολεῖο·) ***Θηριοδαμαστὴν*** (τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο, μὲ τὴν ἀπάντησή σε κάποιο Διαγωνισμό, θυμοῦμαι καλὰ πὼς τὸ ἔλαβα·) ***Νίτσαν Κοντίδου*** (ἀλλαξα τὴ διεύθυνσή· βλέπω πὼς δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη στὴ νέα σου διαμονή, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ; πρέπει νὰ ὑπομένῃς καὶ νὰ συνειθίσῃς·) ***Ἄσπρον Γλάρον*** (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ ποὺ τὸν εὔχεσαι γιὰ τὴ γιορτή του καὶ γιὰ ὅσα ἄλλα καλὰ λόγια λές· ὁ καϊμένος, εἶναι τόσο λίγο συνηθισμένος σ' αὐτὰ ! ὅλο κατηγόριες καὶ κοροϊδεῖες ἀκούει· ὄχι, μόνο τἀδέλφια ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιο·) ***Σεβὰχ Θαλασσινὸν*** (ναί, ὅλα πρέπει νὰ γίνουνται «μὲ πρόγραμμα καὶ τάξη»· οἱ ἀπαντήσεις δεκτές· ἄλλαξα·) ***Νεράϊδαν τῆς Μάνης*** (χαίρω ποὺ μπαίνεις τώρα καὶ στὴν κίνηση· ναί, πληρώνεται στὶς Μ. Ἀγγελίες καὶ τὸ ψευδώνυμο· ὀφείλεις ἀκόμα δρ. 3,10·) ***Ἠρὼ Μιχαηλίδου*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ συμμορφοῦμαι μὲ τὴν ἐπιθυμία σου·) ***Λευκὴν Καμέλιαν*** (θὰ προσπαθήσω·) ***Μόνα Λίζαν*** (ναί, αὐτὴ ἡ ἴδια εἶναι· γιὰ τὸ ψευδώνυμο· Ἀττὲ Ἰρὰμ εἶναι γνωστό πὼς εἶναι ὄνομα ἀντεστραμμένο· περιμένω·) ***Δοξασμένην Ὕδραν*** (ἔννοια σου κι' ὑπάρχουν καὶ μεγαλύτερες τεμπέλες ἀπὸ σένα· μὴ. . . νικᾷς στὴν ξιφομαχία τὸ Γεῶργο, γιὰ νὰ σὲ παίρνῃ ὅταν ἔρχεται στὸ γραφεῖο μου·) ***Ἑλληνοπούλαν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Ἀΐγλην*** (δὲν θυμοῦμαι γιὰ τὸ δεύτερο, δὲν τὸ ξαναστέλνεις ; εἶναι νωρίς ἀκόμα γιὰ νὰ βαθμολογῶ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ συνεργασία· ὄχι, ἀστεῖα ἀνέκδοτα δὲν εἶναι γιὰ τὸ Πένταθλο·) ***Ρέναν Καλοτύχου*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Αὐγὴν*** (ἔλαβα· θὰ μοῦ ξαναγράψῃς βέβαια μετὰ τὴν ἐγκατάσταση· μὲ γειά·) ***Βασίλισσαν Νεερτίτι*** (καλῶς ἦλθες·) ***Ἴσιδα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου.

569. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο τῆς κοινῆς εἶν' ἐπιφώνημα
Ποὺ ἐκφράζει θλίψη, δυστυχία, πόνο.
Τοῦ γύφτου ἡ σφύρα ὅλο βροντᾷ στὸ [δεύτερο,
Καὶ κάνεις ποταμὸ μ' αὐτὰ καὶ μόνο.

Σαρπηδὼν

570. Στοιχειόγριφος

Μιὰ ἤπειρος μεγάλη
Μὲ δεύτερο κεφάλι
Ὄνομα κάνει θηλυκό,
Κοινὸ χαϊδευτικό.

Ναυτάκι

571. Μεταγραμματισμὸς

Συνηθισμένο φάρμακο χωνευτικὸ
Τοῦ παπουτσιοῦ σου μέρος καταντάει,
Ἂν φύγῃ ἕνα του Δέλτα — εἶναι ἀρ- [κετό —
Καὶ Λάμβδα στὴν κενή του θέση ἂν πάῃ.

Ναυτάκι

572. Ἀημῶδες Αἴνιγμα

Ἄνθρωπος δὲν εἶμαι,
Μὰ οὔτε ζῶο πάλι·
Κι' ἔχω τὴν καρδιά μου
Μέσα στὸ κεφάλι.

Ναυτάκι

573. Τρίγωνον

* * * * * * * =Ὁμηρικὸς βασιλεύς.
* * * * * * =Ἡ κάτοικ.κράτους Εὐρ.
* * * * * =Ἐξαρτήματα τοῦ πλοίου
* * * * =Ἤπειρος.
* * * =Ἀριθμητικόν.
* * =Ἀντωνυμία
* =Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μικρὸς Ζωγράφος

574. Κρυπτογραφικὸν

1234526789 = Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.
2527 = Κοινὸς πρόγονος.
36789 = Ἀθηναῖος στρατηγός.
41262 = Δένδρον.
52789 = Πιστὸς φίλος.
68962 = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
74129 = Χρῶμα.
8526 = Τοῦ Ὁρατίου.
94589 = Ποταμός.

Κοκκινοπίπερο

575. Μικτὸν

τ-ιααι-νθρπνν

Σαρπηδὼν

576. Γρῖφος

τε
τε τε
ε ι αρ β ἢν
τε τε
τε

Κοκκινοπίπερο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 32

385. Μάϊος (μά, Ἴσ).386.Μία ἢ μυῖα (μῖ, ἄ).—387. Ἄρκτος-ἄρτος.—388. Ὄλος-Βόλος, δόλος, θόλος, πόλος, Φόλος.—389.

Α	Ρ	Ν	Η	Σ	Ι	Σ
Ρ	ο		ο		Α	
Χ	ι		μ		Μ	
Ι	ρ		ρ		Ο	
Μ	Ο		Ο		Θ	
Η					Ρ	
Δ					Α	
Η					Κ	
Σ					Η	

390. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ (ἱλαρά, λάρος, ἄργυρος, Ρίγα, γύρις, ὕφαλος, ὀργιά, Σόφια). 391-395. Διὰ τοῦ Τ : *τόπος, κῆτος, βάτος, τρόμος, Τῆνος.*—396. ΠΛΑΤΩΝ (Ἀπόλλων, ἅλμα, Γαλλία, Ἀτρεύς.κῶνος,ὄνομα).—367. Λάλει ὀλίγα.—398. *Νῆσευε τὴν Τεσσαροκοστὴν* (ν' εἰς τε βε, τὴν, τέσσαρα Κωστῆ, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ' — 514]

Πυργιώτικε Διαπλασόκοσμε. Ἔστω καὶ ἀργὰ σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὶς ἄπειρες περιποιήσεις σας καὶ νοσταλγοῦμεν τὴν ἀξέχαστη γνωριμιά μας. Ἀτοὺς ἄλλους-ες χαιρετισμούς. *Οἱ δυὸ Βολιῶτες*

[ΑΘ' — 515]

Ταῦ-Σῆ, θυμᾶσαι τὴν καλή μας Ζαννίνα ; Ὅλα ἦσαν τόσο ὄμορφα τότε. . .

Νεράϊδα τῆς Μάνης

[ΑΘ' — 516]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα-ες 16 ἐτῶν καὶ κάτω. Ἰδιαιτέρως μὲ Δελούδω καὶ Θερμὴν Πατριώτισσαν. Δ/σίς μου εἶναι : Δνίδα Ἑλένην Δραγάτση, ὁδὸς Μητσαίων 18-Β, Ἀθῆναι, διά : *Αὐγὴ*

[ΑΘ' — 517]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Παρακαλῶ *Τίνον, Ἀϊνστάϊν, Ἀθηνᾶν, Μόναν Λίζαν* νὰ μοῦ στείλουν Δ]σιν. Γράψατε : Κοσμᾶν Κολαΐτην Πόστ-Ρεστάντ, Ἀθῆνας [1].

Ὀνειροπόλος

[ΑΘ' —518]

Καίτη, Γιάννη, Νίκο, Γιῶργο, θυμᾶστε τὴ χαρόλουστη γνωριμιά μας ; Τί εὐτυχία ! *Λέων*

[ΑΘ' —519]

Ἀθῆναι : Πῶς πάει τὸ δικαστήριο στὴ βεράντα, Θηριοδαμαστή [πρόεδρε], Μαριάννα, Λορελάϊ [ἔνορκοι], Τιτίκα, Φανὴ [Κατηγορούμενες] Τίνο, [ἔχασες τὴ δίκη], Γιῶργο [Δικηγόρε], Ρόμπερτ Ταΐλλορ [φέρε Β !] Λέλα, Μάριε, [χωροφύλακες. . . πάρτε τους μέσα] ! ; .—Μιὰ κουνιστὴ πολυθρόνα στὸν πρόεδρο !—Πέτυχαν φωτογραφίες ἄλσους ;—Ἐξακολουθοῦν βαρκάδες στὸ Φάληρο ;—Σιγώτερα... ραδιόφωνο... δύο... μεσάνυχτα. — Ἀνακαλύψατε ἀπεσταλμένους μας ;!:.,.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΘ' — 520]

Τριακατάρατε, γιὰ τὴ γιορτή σου χρόνια πολλά· *Ναπολιτάνα*

[ΑΘ' — 521]

Διόρθωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. [ΑΘ' — 497]. Ἡ ὀρθὴ Δ]σις μου εἶναι : *Δνίδα Τζένη* Πουλίδου, Φιλίππου 73. Θεσ]νίκη.

Ναπολιτάνα

[ΑΘ' —522]

Δόγῳ ἰσοψηφίας πολλῶν, τὸ Δημοψήφισμα παρατείνεται μέχρι *15*ης Νοεμβρίου. *Εὔθυμη Συντροφιά*

[ΑΘ'—523]

Διαψεύδοντες [ΑΘ'—479] ἀναιροῦμεν *κατηγορηματικῶς* τὰ περὶ συμμετοχῆς μας εἰς Ἡνωμένους Διαπλασιακοὺς Συλλόγους, ἀπαιτοῦντες ταχίστην ἀναίρεσιν τούτων ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος Κυριάρχου Διαπλασόκοσμου. Πρὸς *γνῶσιν* Διαπλασόκοσμου !— *Εὔθυμη Συντροφιά*

[ΑΘ' —524]

Δ*ιεύθυνσίς μου* : *[ΑΘ'—481].*

ΝΗΡΕΥΣ

[ΑΘ'— 525]

Προσοχή ! [ΑΘ'—457] λήγει. Γιὰ νὰ λάβουν ὅλοι μέρος : συμμετοχή, δι' ὁσαδήποτε ἀγωνίσματα παντάβραχμος.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ

Τύποις Σεργιάδου